

Arrest

nr. 265 480 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen

dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

5. Verzoeker stelt nog geen gehoor te hebben gehad bij het CGVS, waardoor hij de mogelijkheid niet had om specifieke elementen naar voren te brengen. Verzoeker was op het moment van het verhoor afwezig door ziekte en er werd geen nieuw gehoor afgenomen. Hij stelt dat er bovendien geen toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan worden beëindigd indien verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Hij stelt dat de beslissing echter werd genomen op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in, in casu, Griekenland. Om deze reden is er een fout begaan door verzoeker geen nieuwe datum te geven voor een gehoor, net omdat de verklaringen bij DVZ zeer kort zijn en er niet wordt doorgevraagd.

De Raad wijst dienaangaande naar de bestreden beslissing, die met volgende passage aanvangt: "U werd voor een onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) opgeroepen op 5 januari 2021. U kwam echter niet opdagen op de dag en het tijdstip dat hiervoor voorzien werden en liet na enige geldige reden te betekenen binnen de hiervoor voorziene wettelijke termijn van twee dagen. Als gevolg hiervan wordt een beslissing genomen op basis van de elementen die reeds in uw administratief dossier voorhanden zijn." Hieruit blijkt dat in eerste instantie wel degelijk toepassing is gemaakt van het reeds vermelde artikel 57/6/5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, maar werd besloten het dossier alsnog te bekijken in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet. Verder wordt niet betwist dat verzoeker ziek was en dat er toepassing kon worden gemaakt van het desbetreffende artikel nu er geen medisch attest werd voorgelegd, wat tevens uit het administratief dossier blijkt. Bovendien gaat verzoeker verder, zoals hierboven reeds beschreven, wel in op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing omtrent de bescherming die hij in Griekenland niet zou hebben gekregen, waarbij verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar landeninformatie en andere rapporten en artikels.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 oktober 2021, voert de verzoekende partij (bij monde van haar advocaat) aan dat de bestreden beslissing moeilijk te begrijpen valt aangezien zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal. De bestreden beslissing is genomen op basis van het administratief dossier met daarin (slechts) verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aldus verzoekende partij die stelt dat op basis daarvan geen volwaardige bestreden beslissing kan worden genomen. Verzoekende partij wijst erop dat zij documenten had -die ze nadien als bijlage bij het verzoekschrift voegde-, maar dat zij die niet heeft kunnen neerleggen. Verzoekende partij stelt dat zij een trauma heeft opgelopen in Griekenland. Dit moet volgens haar een reden kunnen zijn om haar een status hier in België toe te kennen. Verzoekende partij meent dat als het medisch attest niet aanvaard werd als reden om het persoonlijk onderhoud niet te kunnen bijwonen, er dan een beëindigingsbeslissing had moeten worden genomen.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt zoals geformuleerd in voormelde beschikking van 7 oktober 2021.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een eerste maal werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud voorzien op het Commissariaat-generaal op 18 november 2020, waarbij in de oproeping het volgende staat te lezen:

“Indien u niet aanwezig bent, mag ik krachtens artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet uw verzoek om internationale bescherming weigeren.

Indien u verhinderd bent gevolg te geven aan deze oproeping, dient u mij schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, binnen de 2 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor, een geldig motief voor uw afwezigheid mee te delen”.

Artikel 57/6/5, § 1, (1°) van de Vreemdelingenwet waar in de oproeping naar wordt verwezen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;”.

Verzoekende partij was niet aanwezig op het persoonlijk onderhoud. Het centrum waar verzoekende partij verbleef, mailde dat ze ziek was.

Vervolgens werd een nieuwe, tweede oproeping voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 14 december 2020 verstuurd. In die oproeping staat opnieuw vermeld:

“Indien u niet aanwezig bent, mag ik krachtens artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet uw verzoek om internationale bescherming weigeren.

Indien u verhinderd bent gevolg te geven aan deze oproeping, dient u mij schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, binnen de 2 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor, een geldig motief voor uw afwezigheid mee te delen”.

Verzoekende partij is die tweede oproeping, verstuurd bij aangetekende zending, niet gaan afhalen in het postkantoor.

Het Commissariaat-generaal deed nadien de moeite om verzoekende partij nogmaals op te roepen voor een persoonlijk onderhoud op 5 januari 2021.

In die derde oproeping(sbrief) staat opnieuw te lezen:

"Indien u niet aanwezig bent, mag ik krachtens artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet uw verzoek om internationale bescherming weigeren.

Indien u verhinderd bent gevolg te geven aan deze oproeping, dient u mij schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, binnen de 2 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor, een geldig motief voor uw afwezigheid mee te delen".

Deze oproeping(sbrief) is niet toegekomen/niet afgehaald, zonder dat verzoekende partij een adreswijziging had meegedeeld. Verzoekende partij deelde immers pas op 21 maart 2021, en dus zeer laat(tijdig), haar adreswijziging mee. Waar het Commissariaat-generaal aldus verschillende inspanningen deed om verzoekende partij te (laten) horen, getuigt het gedrag van verzoekende partij dus geenszins van een (pro)actief en snel handelen.

4.3. In de bestreden beslissing staat (bovenaan) te lezen:

"U werd voor een onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) opgeroepen op 5 januari 2021. U kwam echter niet opdagen op de dag en het tijdstip dat hiervoor voorzien werden en liet na enige geldige reden te betekenen binnen de hiervoor voorziene wettelijke termijn van twee dagen. Als gevolg hiervan wordt een beslissing genomen op basis van de elementen die reeds in uw administratief dossier voorhanden zijn."

4.4. De verzoekende partij werpt ter terechtzitting van 10 november 2021 op dat als het medisch attest niet aanvaard werd als reden om het persoonlijk onderhoud niet te kunnen bijwonen, er dan een beëindigingsbeslissing had moeten worden genomen.

In haar verzoekschrift voerde zij in dit verband eerder het volgende aan:

"De verzoeker werd opgeroepen tot een gehoor op 05.01.2021. Hij kon niet aanwezig zijn door ziekte. Zonder begeleiding in een centrum, wegens persoonlijke en culturele verwarring en denkende dat hij geen recht had op medische verzorging ging de verzoeker niet onmiddellijk naar de dokter. Hij kon dan ook niet tijdig een doktersattest neerleggen. Het CGVS verklaarde het CGVS het verzoek om internationale bescherming een maand later niet-ontvankelijk op datum van 11.02.2021, op basis van het artikel 57/6, §3, 3° Vw. Het CGVS behandelde dus de zaak als niet-ontvankelijk in plaats van een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek te nemen wegens afwezigheid op het gehoor."

En voorts:

"De verzoeker heeft geen gehoor gehad. Hij was wegens ziekte afwezig.

Hem werd geen nieuw gehoor gegeven noch werd een beslissing ex artikel 57/6/5, §1,1° Vw genomen. Dit artikel stelt:

"§ 1■ De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1 ° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;"

Dit artikel geeft dus aan het CGVS de mogelijkheid om in casu de procedure te beëindigen. De ratio legis is uiteraard dat het CGVS geacht wordt niet in staat te zijn een beslissing te nemen gelet op het gebrek aan een interview, maar dat ook van het CGVS niet verwacht kan worden dat zij blijven hun agenda herschikken voor een verzoeker. Het CGVS maakte van deze mogelijkheid GEEN gebruik. Zodoende is zij wel gehouden een zorgvuldig onderzoek te voeren. Zij kan niet louter beslissen om over te gaan op een beoordeling op basis van enkel de DVZ-vragenlijst. (...)

De verweerster nam echter een beslissing o.b.v. artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vw. Dit artikel luid: "§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;" De toepassing van dit artikel is niet een loutere 'één-op-één-vaststelling', zoals: Bescherming in een andere EU-lidstaat = niet-ontvankelijk verzoek". (eigen onderlijning)

4.5. De verzoekende partij kan/dient te worden bijgetreden in haar argumentatie dat indien de commissaris-generaal van mening was en vaststaat dat zij geen geldig motief/geldige reden opgeeft voor haar afwezigheid op het persoonlijk onderhoud, er dan een beëindigingsbeslissing had moeten worden genomen.

Zoals in alle drie de oproepingen van het Commissariaat-generaal werd medegedeeld, voorziet de wet in een dergelijke situatie immers dat in een dergelijk geval/dergelijke situatie de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt beëindigd.

De Raad herinnert eraan dat artikel 57/6/5, § 1 (, 1°) van de Vreemdelingenwet namelijk voorziet:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;"

Het Commissariaat-generaal maakte hier *in casu* evenwel geen toepassing van (voormelde bepaling), doch heeft, zo luidt de bestreden beslissing, *"een beslissing genomen op basis van de elementen die reeds in uw administratief dossier voorhanden zijn"*.

Het Commissariaat-generaal lijkt hiermee toepassing te maken van paragraaf 2 van datzelfde artikel 57/6/5 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

" §2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1." (eigen onderlijning)

Er dient vervolgens evenwel op te worden gewezen en de Raad beklemtoont dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing echter geen toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 1 waar voormelde bepaling naar verwijst, doch van **artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet**, zoals overigens ook terecht wordt aangestipt in het verzoekschrift. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing waarin o.a. staat te lezen dat *"Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."* en waarbij wordt geconcludeerd dat *"Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."* (eigen vetzetting)

Volledigheidshalve herinnert de Raad eraan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

4.6. Aldus lijkt het Commissariaat-generaal te dezen een incorrecte toepassing te maken van artikel 57/6/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, daar deze bepaling de commissaris-generaal weliswaar toelaat om een verzoek om internationale bescherming te weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1, doch niet om, daar dit hier niet in voorzien is, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet zoals *in casu*.

De Raad wijkt dan ook af van en wijzigt zijn standpunt in de beschikking van 7 oktober 2021.

4.7. De Raad wijst er vervolgens op dat het feit of de commissaris-generaal al dan niet een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek neemt, gevolgen heeft bij een eventueel volgend verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij heeft er aldus belang bij aan te voeren dat er in voorliggend geval een beëindigingsbeslissing had moeten worden genomen.

5. De Raad wijzigt om voorgaande redenen zijn standpunt van de beschikking.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET